

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 40Ek/689/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124268339
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Šablová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6124268339.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávnenej: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/X, XXX XX C. - B. D., zastúpeného zákonným zástupcom - matkou : E. F. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/X, XXX XX C. - B. D., zastúpenej: JUDr. Annamária Vozárik, advokátka, so sídlom Krivá 3, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 53 534 026, proti povinnému: G. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/XX, XXX XX C. - B. D., zastúpeného: AK Slobodník s.r.o., so sídlom Štúrova 20, 040 01 Košice - mestská časť Juh, IČO: 56 703 490, o vymożenie zameřkaného výživného a beřného výživného, vykonávanej súdnou exekútkou JUDr. Mária Bíla, so sídlom exekútkorského úradu Hlavná 115, 010 01 Košice, pod sp. zn. 315EX 377/24, rozhodujúc o sťažnosti oprávnenej proti II. výroku uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 40Ek/689/2024 zo dňa 02.05.2025, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť oprávnenej proti II. výroku uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 40Ek/689/2024 zo dňa 02.05.2025 **z a m i e t a** .

II. Povinnému nárok na náhradu trov sťažnostného konania **n e p r i z n á v a** .

odôvodnenie:

1. Oprávnená sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 02.04.2024 domáhala od povinného vymożenia zameřkaného výživného a beřného výživného. Ako exekučný titul pripojila k návrhu na vykonanie rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 21P/71/2016 zo dňa 02.03.2022. Exekučný súd poverením zo dňa 15.05.2024 poveril vykonaním exekúcie súdnu exekútku JUDr. Máriu Bílu, so sídlom exekútkorského úradu Hlavná 115, 010 01 Košice, ktorá ju vedie pod sp. zn. 315EX 377/24.

2. Uznesením sp. zn. 40Ek/689/2024 zo dňa 02.05.2025 súd návrh povinného na zastavenie exekúcie vo zvyšnej časti zamietol. Oprávnenej uložil povinnosť nahradiť povinnému trovy exekúcie v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie vo výške 225,87 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Predmetné uznesenie súd v osobe vyššieho súdneho úradníka odôvodnil tým, že povinný v návrhu na zastavenie exekúcie uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 21P/71/2016 zo dňa 02.03.2022 súd uložil povinnému povinnosť zaplatiť oprávnenej zvýšené výživné v sume 200 eur mesačne od 23.05.2016 do 31.08.2019 a od 01.09.2019 do budúca v sume 250 eur, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky a dlžné výživné za obdobie od 23.05.2016 do 28.02.2022 vo výške 12 141,31 eura k rukám matky do 15 dní od právoplatnosti uvedeného rozsudku. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8CdoR/4/2024 zo dňa 14.08.2024 bol na základe dovolania zrušený rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.08.2023 č. k. 23CoP/50/2023-537 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I (exekučný titul) vo výroku II. a to v časti splatnosti dlžného výživného v sume 12 141,41 eura ako aj vo výroku o trovách odvolacieho konania a v rozsahu zrušenia bola vec vrátená Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 21P/71/2016 zo dňa 02.03.2022 nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, keďže potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn 8CdoR/4/2024 zo dňa 14.08.2024. V posudzovanej veci je exekučným

titulom rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 21P/71/2016 zo dňa 02.03.2022. Exekučným titulom bolo výrokom I. zvýšené výživné zo sumy 30% sumy životného minima na nezaopatrené, nepľnoleté dieťa mesačne na sumu 200 eur mesačne od 23.05.2016 do 31.08.2019 a od 01.09.2019 do budúca na sumu 250 eur, ktoré je otec (povinný) povinný platiť vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky a výrokom II. bola uložená povinnému povinnosť zaplatiť dlžné výživné za obdobie od 23.05.2016 do 28.02.2022 vo výške 12 141,31 eura k rukám matky do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Z obsahu spisu mal súd za preukázané, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8CdoR/4/2024 zo dňa 14.08.2024 bol na základe dovolania zrušený rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.08.2023 č. k. 23CoP/50/2023-537 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I (exekučný titul) vo výroku II. a to v časti splatnosti dlžného výživného v sume 12 141,41 eura za obdobie od 23. mája 2016 do 28. februára 2022 ako aj vo výroku o trovách odvolacieho konania a vec bola vrátená Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie. Na základe uvedeného potom opravená navrhla zastavenie exekúcie v časti zameškaného výživného v sume 12 141,41 eura za obdobie od 23. mája 2016 do 28. februára 2022, nakoľko uvedeným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol dotknutý tiež výrok II. exekučného titulu, ktorým bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť dlžné výživné za obdobie od 23.05.2016 do 28.02.2022 vo výške 12 141,31 eura. V tejto časti zameškaného výživného bola exekúcia zastavená súdnou exekútkou dňa 01.02.2025, kedy bolo súdu doručené upovedomenie o zastavení exekúcie zo dňa 28.01.2025. Nakoľko v časti vymoženía zameškaného výživného vo výške 12 141,31 eura za obdobie od 23.05.2016 do 28.02.2022 bola exekúcia v čase rozhodovania o návrhu na zastavenie exekúcie zastavená, súd sa návrhom na zastavenie exekúcie v tejto časti ďalej nezaoberal. V rámci rozhodovania o návrhu na zastavenie bolo úlohou súdu posúdiť dôvodnosť zastavenia exekúcie vo zvyšnej časti, a to zameškaného výživného vo výške 3 750 eura a naň naväzujúceho bežného výživného vo výške 250 eur, ktoré je otec (povinný) povinný platiť každý mesiac oprávnenej. K tomuto súd uviedol, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie, nakoľko uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8CdoR/4/2024 zo dňa 14.08.2024 nebol dotknutý výrok I. rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 21P/71/2016 zo dňa 02.02.2022 (exekučný titul), na základe ktorého došlo k zvýšeniu bežného výživného, ktoré je otec povinný platiť vo výške 200 eur mesačne od 23.05.2016 do 31.08.2019 a od 01.09.2019 vo výške 250 eur do budúca. Uvedené vyplýva aj z bodu 12 odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8CdoR/4/2024 zo dňa 14.08.2024, keď dovolací súd vyhodnotil výrok rozhodnutia v časti splatnosti dlžného výživného (výrok II. exekučného titulu) napĺňajúci dovolací dôvod, ale nie výrok I., teda povinnosť otca (povinného) platiť bežné výživné vo výške 250 eur do budúca naďalej trvá.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP, v ktorom ustanovení je vyjadrená zásada úspechu vo veci ako kritérium priznania náhrady trov konania v závislosti od pomeru úspechu vo veci. Nakoľko v dôsledku podaného návrhu na zastavenie exekúcie bola exekúcia zastavená v časti zameškaného výživného vo výške 12 141,31 eura, bol povinný úspešný vo veci v rozsahu 52,80 %. Povinnému preto prislúchajú trovy právneho zastúpenia v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie vo výške 427,79 eura za dva úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia a podanie návrhu na zastavenie exekúcie (160, 17 eura x 2 + 13,73 eura x 2 režijný paušál za rok 2023 + 79,99 eura DPH). Nakoľko bol povinný úspešný vo veci v rozsahu 52,80 %, súd priznal povinnému trovy právneho zastúpenia vo výške 225,87 eura.

3. Proti II. výroku napadnutého uznesenia podala oprávnená v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnil tým, že sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 26.03.2024 domáhala vymoženía dlžného výživného ako aj bežného výživného na základe exekučného titulu – rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn. 21P/71/2016 zo dňa 02.03.2022, vykonateľnosť vo vzťahu k výroku I. dňa 16.03.2022 a vo vzťahu k výrokom II. až IV. dňa 15.11.2023. Exekučné konanie na základe návrhu oprávnenej bolo vedené na základe vykonateľného exekučného titulu, pričom exekučný súd po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie, nezistil dôvod na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie a dňa 15.5.2024 vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Podanie návrhu na vykonanie exekúcie ako aj vedenie exekúcie bolo opodstatnené a dôvodné, nakoľko povinný oprávnenej neuhradil právoplatne priznané dlžné výživné. Najvyšší súd SR uznesením, sp. zn. 8CdoR/4/2024 zo dňa 14.08.2024 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 17. augusta 2023 č. k. 23CoP/50/2023-537 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I vo výroku II. a to v časti splatnosti dlžného výživného v sume 12.141,41 Eur za obdobie od 23. mája 2016 do 28. februára 2022 na mal. A. A. nar. XX. XXXXXXXX XXXX do 15 dní od právoplatnosti rozsudku ako aj vo výroku o trovách odvolacieho konania v rozsahu zrušenia vec vrátil Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie. Vo zvyšku dovolanie povinného odmietol. Matke bolo uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8CdoR/4/2024 zo dňa 14.08.2024 doručené dňa 26.08.2024,

preukázateľne až po začatí exekučného konania a vydaní poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na uvedené je prijatie rozhodnutia, ktorým sa oprávnenej ukladá povinnosť nahradiť trovy exekučného konania povinnému z dôvodu zastavenia exekučného konania po využití mimoriadneho prostriedku, v čase po podaní návrhu na vykonanie exekúcie je neprípustným. Zároveň takýto postup exekučného súdu porušuje základné práva oprávnenej, garantované Ústavnou SR ako aj medzinárodnými zmluvami. Súdna prax, podľa ktorej by oprávnený v exekúcii mal znášať trovy povinného spojené s podaním návrhu na zastavenie exekúcie v prípade, kedy dovolací súd zruší právoplatný exekučný titul naráža na právnu istotu oprávnenej osoby v exekučnom konaní. Oprávnená podala návrh na vykonanie z exekúcie v čase, kedy bolo rozhodnutie právoplatné, povinný dlžné výživné neuhradil ani z časti a rozhodnutie dovolacieho súdu nebolo známe. Zastavenie exekučného konania v časti dlžného výživného v dôsledku zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 8CdoR/4/2024 zo dňa 14.08.2024 nemožno pričítať oprávnenej. Oprávnená postupovala v súlade so svojimi ústavnými právami, rozhodnutie dovolacieho súdu nemohla žiadnym spôsobom vopred predpokladať. Zároveň oprávnená zdôraznila, že uznesením Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 8CdoR/4/2024 zo dňa 14.08.2024 bol rozsudok Okresného súdu Košice I vo výroku II. dotknutý iba vo vzťahu k splatnosti dlžného výživného, nie vo vzťahu k určeniu jeho výšky. Vzhľadom na uvedené sa oprávnená po rozhodnutí dovolacieho súdu ocitla v situácii, kedy disponuje exekučným titulom, ktorý jej priznáva nárok na dlžné výživné vo výške 12.141,41 Eur avšak so zrušeným výrokom iba vo vzťahu k jeho splatnosti. V dôsledku uvedeného výrok o dlžnom výživnom obsiahnutý v exekučnom titule nie je materiálne vykonateľný, čo však nemožno pričítať oprávnenej.

4. Predmetnú sťažnosť oprávnenej súd povinnému na vyjadrenie z dôvodu hospodárnosti konania (nenavyšovania trov exekúcie) na vyjadrenie nezasielal. Otázka priznania trov konania je otázkou právnou, o ktorej rozhoduje súd spolu s podaným návrhom na zastavenie exekúcie, a je teda na právnom posúdení súdu komu a v akej výške s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku náhradu trov konania prizná.

5. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

7. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa § 248 Civilného sporového poriadku, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

9. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

10. Sudca po zistení, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenu osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bol II. výrok napadnutého uznesenia vydaný, proti výroku rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že sťažnosť oprávnenej nie je dôvodná. Nad rámec skutočností uvádzaných vyšším súdnym úradníkom v napadnutom uznesení súd udáva nasledovné:

11. V danom prípade si oprávnená uplatnila na základe exekučného titulu - rozhodnutia Okresného súdu Košice I sp. zn. 21P/71/2016 zameškané výživné za obdobie od 23.05.2016 do podania návrhu na vykonanie exekúcie. Ďalej si uplatnila nárok na zameškané výživné priznané exekučným titulom za obdobie od 23.05.2016 do 28.02.2022 vo výške 12.141,31 eur a sumu neuhradeného výživného od marca roku 2022 do podania návrhu na vykonanie exekúcie (25 x 250), zníženú mesačne o sumu 100 eur (spolu o 2500 eur) čo predstavuje spolu zameškané výživné za obdobie od marca roku 2022 do podania návrhu na vykonanie exekúcie 3750 eur.

12. Súdny exekútor s poukazom na podaný návrh povinného na zastavenie exekúcie a vyjadrenie oprávnenej k podanému návrhu dňa 28.01.2025 vydal upovedomenie o čiastočnom zastavení exekúcie a to v časti vymoženého zameškaného výživného za obdobie od 23.05.2016 do 28.02.2022 v sume 12.141,31 eur podľa § 61n ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku z dôvodu, že v tejto časti navrhla oprávnená exekúciu zastaviť.

13. Predmetom rozhodovania zo strany súdu, a teda zamietajúca časť výroku rozhodnutia sa týkala dlžného výživného za obdobie od marca roku 2022 do 02.04.2024 v sume 3750 eur a bežného výživného v sume 2520 eur mesačne.

14. Vyšší súdny úradník ustálil pomer úspechu povinného na 52,80 % (zastavujúca časť predstavuje 76,40% z celkového vymáhaného nároku – 23,60% úspech oprávnenej v konaní) a priznal povinnému nárok na náhradu trov konania z titulu dvoch úkonov právnej služby a to príprava a prevzatie zastúpenia a podanie návrhu na zastavenie exekúcie (tarifná odmena za jeden úkon právnej služby 160,17 eur v zmysle ust. § 10 ods. 1 v spojení s ust. 10 ods. 4 a ust. § 13a ods. 2 písm. c vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb + náhrada režijného paušálu v roku 2024 v sume 13,73 eur). Za dva úkony právnej služby predstavuje pri 100% úspechu nárok na náhradu trov konania sumu 347,80 eur + DPH v sume 79,99 eur t.j. spolu 427,79 eur. Nakoľko úspech povinného predstavuje v konaní 52,8%, trovy povinného tak predstavujú nárok na náhradu trov vo výške 225,87 eur.

15. V danom prípade oprávnená nenamietala výšku priznaných trov, ale priznanie trov ako takých z dôvodu, že návrh na vykonanie exekúcie bol z jej strany podaný dôvodne, pričom dôvod čiastočného zastavenia exekúcie jej nemožno pričítať.

16. S poukazom na argumentáciu povinnej súd udáva:

17. Podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. Podľa ust. § 199a ods. 2 Exekučného poriadku, trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

19. Podľa ust. § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

20. Exekučné konanie je civilným súdnym konaním a ako také sa toto konanie začína na návrh oprávneného. Súd nespochybňuje oprávnenie oprávneného podať návrh na vykonanie exekúcie, pokiaľ disponuje vykonateľným exekučným titulom. Principiálne však podobne ako v základnom konaní riziko neúspechu konania má byť rizikom žalobcu (v exekučnom konaní oprávneného) a pokiaľ oprávnený nebude v exekučnom konaní úspešný, musí znášať aj s tým spojené nepriaznivé následky spočívajúce v tom, že bude zaviazaný na náhradu trov exekúcie. Náhrada trov v exekučnom konaní je totiž rovnako ako náhrada trov v celom civilnom sporovom konaní koncipovaná ako zodpovednosť za konečný, t. j. právoplatný výsledok voči druhej strane. Ak tento výsledok je pre oprávneného negatívny, musí ich druhej nahradiť. Inými slovami povedané, za situácie, keď je exekúcia nedôvodná, je oprávnený tým subjektom, ktorý je povinný znášať trovy exekúcie. Exekučný poriadok ako procesná norma pri rozhodovaní o náhrade trov konania neumožňuje zohľadniť zjavnú nesprávnosť postupu iného subjektu ako oprávneného, povinného a súdneho exekútora. Ďalej považuje exekučný súd za nevyhnutné uviesť, že oprávnený musí počítvať aj s tým, že ak podá návrh na vykonanie exekúcie, exekúcia môže byť zastavená z dôvodu zrušenia exekučného titulu, resp. existencie inej skutočnosti brániacej vymáhateľnosti exekučného titulu, ktorou je aj absencia vykonateľnosti exekučného titulu z dôvodu predčasne (nesprávne) vyznačenej doložky právoplatnosti a vykonateľnosti. Zákonodarca v súvislosti s náhradou trov exekúcie nepoužíva inštitút subjektívnej právnej zodpovednosti, ktorá sa viaže na inštitút zavinenia subjektu práva, tak ako tomu bolo v predchádzajúcej právnej úprave exekučného konania do 31.03.2017, ale používa systém objektívnej zodpovednosti, t. j. zodpovednosti za výsledok a používa v § 199c ods. 1, resp. § 199d ods. 2 Exekučného poriadku slovné spojenie „zastavenie z dôvodu,

ktorý možno oprávnenému pričítať“. V tomto smere totiž nie je rozhodujúci nejaký subjektívny vzťah (vedomostná či vôľová zložka) účastníka konania, t. j. konkrétne správanie sa účastníka exekúcie, resp. iného subjektu či orgánu k výsledku konania ako takému, ale je teda potrebné pozerieť na dôvod zastavenie exekúcie ako taký, z neho vyvodíť, kto nesie objektívnu zodpovednosť a toto preniesť do záveru o náhrade trov exekúcie. Exekučný titul v danom prípade z dôvodu rozhodnutia NS SR stratil vlastnosť vykonateľnosti v časti dlžného výživného v sume 12.141,41 Eur za obdobie od 23. mája 2016 do 28. februára. Hoci exekučný titul predložený oprávnenou ku dňu vydania poverenia (dňa 15.05.2024) na vykonanie exekúcie bol spôsobilým exekučným titulom, túto vlastnosť následne stratil, keď ak Najvyšší súd SR uznesením, sp. zn. 8CdoR/4/2024 zo dňa 14.08.2024 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 17. augusta 2023 č. k. 23CoP/50/2023-537 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I vo výroku II. a to v časti splatnosti dlžného výživného v sume 12.141,41 Eur za obdobie od 23. mája 2016 do 28. februára 2022 na mal. A. A. nar. XX. XXXXXXXX XXXX do 15 dní od právoplatnosti rozsudku ako aj vo výroku o trovách odvolacieho konania v rozsahu zrušenia vec vrátil Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie. V dôsledku tejto skutočnosti titul v časti zameškaného výživného v sume 12.141,41 eur nie je vykonateľný, čo bolo aj dôvodom podania návrhu zo strany oprávnenej na zastavenie exekúcie potom, čo povinný podal návrh na zastavenie exekúcie.

21. V exekučnom konaní teda oprávnený, ktorý ako dominus litus podal návrh na vykonanie exekúcie, nesie v súlade so základnou zásadou exekučného konania „nulla executio sine titulo“ objektívnu zodpovednosť za to, že exekučný titul je počas celej exekúcie spôsobilým titulom, nielen ku dňu vydania poverenia. Túto zodpovednosť nemožno v rámci exekúcie preniesť na niekoho iného. Taktiež na nikoho iného nemožno preniesť ani sekundárne právne následky tejto zodpovednosti (napr. v časti týkajúce sa náhrady trov exekúcie). Ak dôvodom zastavenia exekúcie je vada exekučného titulu (napr. zrušenie exekučného titulu, vada exekučného titulu, resp. nesprávne vyznačená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti), je potrebné tento dôvod zastavenia vždy vykladať na vrub oprávneného. Aj inštitút trov totiž zapadá do koncepcie legitímnych očakávaní a ak oprávnený vyvolal exekúciu, ktorá sa neskôr ukázala ako neopodstatnená (t. j. bola zastavená, nakoľko keď exekučný súd po prejednaní sporu medzi oprávneným a povinným o dôvodnosť vedenia exekúcie zistí, že nie sú splnené podmienky vedenia exekúcie, je jeho povinnosťou na takto zistenú nezákonnosť vedenia exekúcie adekvátne procesne reagovať), niet najmenšieho dôvodu, aby neparticipoval na náhrade trov konania dotknutých subjektov. Z týchto súvislostí k tomuto problému pristúpil i zákonodarca, keď na riešenie tejto situácie zvolil vo vyššie uvedených ustanoveniach sloveso pričítať, ktoré vyjadruje objektívny charakter tejto zodpovednosti namiesto slovesa spôsobil či zavinil, ktorý vyjadruje subjektívny charakter zodpovednosti. Sťažnostný súd tak uzatvára, že bol to oprávnený, ktorý sa hoc aj v dobrej viere návrhom na vykonanie exekúcie domáhal svojho práva, keď predložil rozhodnutie, ktoré bolo neskôr čiastočne z dôvodu podania mimoriadne opravného prostriedku zrušené. Preto to bol práve oprávnený, ktorému možno pričítať zastavenie konania.

22. Preto podľa názoru súdu rozhodol vyšší súdny úradník správne, keď uznesením sp. zn.40Ek/689/2024 zo dňa 02.05.2025 zaviazal oprávneného k povinnosti nahradiť povinnému trovy konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie vo výške 225,87 eur.

23. Na záver súd ešte poukazuje na skutočnosť, že sama oprávnená v podanej sťažnosti uviedla že „Matke bolo uznesenie Najvyššieho súd SR, sp. zn. 8CdoR/4/2024 zo dňa 14.08.2024 doručené dňa 26.08.2024“. Oprávnená však pristúpila k podaniu návrhu na čiastočné zastavenie exekúcie (čo následne viedlo k vydaniu upovedomenia o čiastočnom zastavení exekúcie vydaného zo strany súdneho exekútora) až dňa 09.10.2024 potom, čo povinný podal podaním zo dňa 03.10.2024 návrh na zastavenie exekúcie. Oprávnená teda nereagovala na vzniknutú procesnú situáciu včas a neoznámila uvedenú skutočnosť súdnemu exekútorovi alebo súdu. Reagovala až na návrh povinného na zastavenie exekúcie.

24. V závere už len poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu SR : nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 278/2014-10 zo dňa 13.05.2014, v zmysle ktorého „V okolnostiach veci sa nemusí javiť svojvoľným výkladom ustanovení Exekučného poriadku a Občianskeho súdneho poriadku o trovách konania taký výklad, podľa ktorého oprávnenému je možné pričítať procesné zavinenie zastavenia exekúcie, ak podal návrh na vykonanie exekúcie napriek tomu, že nebol splnený základný materiálny predpoklad exekúcie, ktorým je vykonateľné rozhodnutie v situácii, keď na rozhodnutí súdu bola

vyznačená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti.“ a na z neho vychádzajúce aktuálne rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS XXX/XXXX-23 zo dňa 02.03.2023.

Uznesenie ústavného súdu IV. ÚS 119/2025-17 zo dňa 25. marca 2025 v zmysle ktorého „S ohľadom na uvedené ústavný súd hodnotí ako ústavne akceptovateľný záver okresného súdu, že ak dôvodom zastavenia exekúcie je skutočnosť bránica vymáhateľnosti exekučného titulu, je potrebné tento dôvod zastavenia vždy vkladať na vrub oprávnenému, ktorý ako dominus litis podal návrh na vykonanie exekúcie, za čo nesie procesnú zodpovednosť. Hoci sa tento záver môže v procese uplatnenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu javiť ako nespravodlivý, je potrebné zdôrazniť, že Exekučný poriadok ako procesná norma pri rozhodovaní o náhrade trov konania neumožňuje zohľadniť zjavnú nesprávnosť postupu iného subjektu ako oprávneného, povinného a súdneho exekútora.“

25. O trovách sťažnostného konania súd rozhodol podľa ust. § 199a ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní o sťažnosti oprávneného úspešnému povinnému nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko tomuto žiadne trovy v súvislosti s predmetnou sťažnosťou oprávnenej ani nevznikli (o podanej sťažnosti nemal vedomosť).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (§